

Arrest

nr. 194 169 van 25 oktober 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in zijn hoedanigheid als wettige voogd van X, die verklaart van Servische nationaliteit te zijn, op 29 januari 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 december 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 augustus 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 september 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN BEURDEN, die *loco* advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. COENE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster, geboren op 15 juni 1998, kwam België binnen op 2 augustus 2011. Op 31 augustus 2013 beviel verzoekster van een kind A.K.

1.2. Op 24 april 2013 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd op 25 april 2014 onontvankelijk verklaard.

1.3. Op dezelfde dag werd een beslissing tot terugbrenging genomen. Deze beslissing werd op 9 juli 2014 ingetrokken.

1.4. Verzoekster diende op 22 mei 2014 een aanvraag in voor een machtiging tot verblijf als niet begeleide minderjarige vreemdeling (hierna: NBMV), overeenkomstig de artikelen 61/14 tot 61/25 van de vreemdelingenwet.

1.5. Op 19 juni 2014 werd een nieuw bevel tot terugbrenging genomen. Dit bevel werd vernietigd bij arrest nr. 136 353 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) van 15 januari 2015.

1.6. Op 5 mei 2015 werd aan verzoekster een attest van immatriculatie gegeven met een geldigheidsduur van zes maanden. Op 28 oktober 2015 diende de voogd een aanvraag tot verlenging van het verblijfsdocument als NBMV in. Op 7 november 2015 werd beslist om deze aanvraag niet in overweging te nemen. Aangezien verzoekster sedert 15 juli 2016 meerderjarig is, oordeelde de Raad in zijn arrest nr. 194 168 van 25 oktober 2017 (RvV 182 401) dat verzoekster niet langer beschikte over het rechtens vereiste actueel belang bij de nietigverklaring van die beslissing.

1.7. Op 8 oktober 2015 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Op 3 december 2015 werd deze aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de bestreden beslissing, als volgt gemotiveerd:

“Mijnheer de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 08.10.2015 werd ingediend te Roeselare door :

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Gelieve betrokkenes wettelijke voogd uit te nodigen om deze beslissing te betekenen:

[...]

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beroept zich op het feit dat zij een gezin vormt met Dhr. K. S. (R.R. ...), die erkend werd als vluchteling en dat ze samen twee kinderen hebben, K. H. (R.R. ...) en K. A. (R.R. ...), die eveneens erkend werden als vluchteling. Echter, zij toont niet aan waarom dit een buitengewone omstandigheid vormt waarom zij niet naar haar land van herkomst kan terugkeren. De verplichting om de aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen via de gewone procedure betekent een tijdelijke scheiding en brengt geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich mee.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.”

Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

Bovendien, de loutere omstandigheden dat verzoekster in België in illegaal verblijf een gezinsleven heeft opgebouwd, vormt op zich geen hinderpaal om dit gezinsleven elders verder te zetten. Uit het administratief dossier, noch uit het verzoekschrift blijkt dat er onoverkomelijke hinderpalen worden aangevoerd of vastgesteld kunnen worden voor het leiden van een gezinsleven elders. Het gegeven dat verzoeksters partner een verblijfskaart heeft als erkend vluchteling, vormt op zich geen onoverkomelijke hinderpaal. Verzoekster toont niet met concrete gegevens aan waarom het onmogelijk zou zijn om het gezinsleven elders verder te zetten. Zij blijft eveneens in gebreke om met concrete gegevens te verduidelijken of aannemelijk te maken dat haar partner haar niet zou kunnen begeleiden omwille van onoverkomelijke sociale, culturele of taalgebonden hinderpalen.

Deze beslissing sluit niet uit dat verzoekster een visum aanvraagt met het oog op gezinshereniging in België of een nieuwe aanvraag in België indient zodra voldaan is aan de vereisten van de Vreemdelingenwet. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van verzoekster niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM. Bovendien dienen we op te merken dat verzoekster afkomstig is uit Servië en dat onderdanen van Servië niet visumplichtig zijn. Betrokkene is dus in staat om zich op regelmatige basis bij haar gezin te voegen binnen de wettelijke bepalingen. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Volledigheidshalve houdt huidige beslissing geen verwijderingsmaatregel in waardoor betrokkene dus niet gescheiden wordt van haar gezin.

Betrokkene beroept zich op het Kinderrechtenverdrag, met name op artikel 7 en artikel 9. Wat dit aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft; de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001, RVV nr. 107.646 van 30.07.2013, RVV nr. 107.495 dd 29.07.2013, RVV nr. 107.068 van 22.07.2013 en RVV nr. 106.055 van 28.06.2013). Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206). De bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is.

In deze zin kan verzoekster de rechtstreekse schending van deze artikels van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen.

Betrokkene haalt verder aan dat zij beschikt over een tijdelijk verblijfsrecht. Echter, uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat haar attest van immatriculatie vervallen is sinds 05.11.2015 en dat de dienst MINTEH op datum van 07.11.2015 de beslissing nam dit attest van immatriculatie niet meer te verlengen omdat betrokkene niet voldeed aan de gestelde voorwaarden voor verlenging. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Het feit dat betrokkene borstvoeding zou geven aan haar jongste kind kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Er bestaan voldoende alternatieven hiervoor en betrokkene toont niet aan dat ze hiervan geen gebruik kan maken. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar zou betekenen voor de openbare orde of de nationale veiligheid van het land en dat ze zich steeds als volwaardig burger gedrag heeft en dat er geen sprake is van manifeste en opzettelijke fraude, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van integratie (met name het feit dat betrokkene haar uiterste best zou doen om zich te integreren in de Belgische maatschappij en dat ze naar school zou willen gaan zodra haar baby ouder is) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). volledigheidshalve merken we op dat betrokkene geen enkel stuk voorlegt met betrekking tot haar eventuele integratie.

(...)"

2. Over de rechtspleging

Het beroep tot nietigverklaring werd op 29 januari 2016 ingediend door W.B., in de hoedanigheid van wettelijke voogd van verzoekster. Op 15 juni 2016 is verzoekster echter meerderjarig geworden, zodat haar voogd haar, vanaf die datum, niet langer in rechte kan vertegenwoordigen. Verzoekster kan evenwel in eigen naam en zonder verdere vormvereisten het geding zelf verder voeren (cf. J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. *Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nr. 95).

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“EERSTE EN ENIG MIDDEL: schending van de motiveringsplicht als algemeen rechtsbeginsel en zoals vevat in artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, schending van de zorgvuldigheidsverplichting en schending van artikel 8 EVRM

1. Verwerende partij stelt dat er geen buitengewone omstandigheden voorhanden zijn waarom de aanvraag tot machtiging tot verblijf niet ingediend kan worden via de gewone procedure, namelijk de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Normalerwijze moet de aanvraag van een machtiging tot verblijf in België door de vreemdeling worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst.

De Vreemdelingenwet voorziet hierop echter een uitzondering, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België.

De Raad van State bepaalde bij arrest nr. 73.025 dd. 9 april 1998 dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn. (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998, R.v.St. 1998, 69).

Op dat punt moeten de verzoekers aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar hun land van herkomst of naar een land waar ze tot verblijf zijn toegelaten, om de betrokken machtiging te vragen.

Men dient steeds een belangenafweging te maken tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de administratieve voorschriften zoals voorzien in de wet en anderzijds de min of meer gemakkelijke toepassing ervan en de ongemakken die hierdoor veroorzaakt worden in een concreet geval.

Wanneer die ongemakken niet in verhouding staan tot het beoogde doel en beoogde gevolgen, dan is de administratieve handeling ‘buitengewoon’ nadelig voor de betrokkene en kan zij buitengewone omstandigheden invoeren. Verwerende partij meent ten onrechte dat er geen buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, en slaagt er in de bestreden beslissing niet in om haar beslissing afdoende te motiveren.

2. In de eerste plaats meent verwerende partij dat er geen sprake is van een schending van artikel 8 EVRM, omwille van twee redenen. Er zou enkel sprake zijn van een tijdelijke verwijdering van het grondgebied, en noch uit het administratief dossier, noch uit het verzoekschrift tot humanitaire regularisatie zou blijken dat er onoverkomelijke hinderpalen bestaat voor het leiden van een gezinsleven elders.

Dit is echter een manifest verkeerde inschatting van de feiten in het dossier.

2.1. Om te beginnen zou er enkel sprake zijn van een tijdelijke scheiding. Verwerende partij voert aan dat verzoekster een visum kan aanvragen met het oog op gezinshereniging, of in België een nieuwe aanvraag kan indienen zodra voldaan is aan de vereisten van de Vreemdelingenwet. ‘De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van verzoekster niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM.’

Verwerende partij ziet hier echter over het hoofd dat verzoekster slechts 17 jaar oud is. Een gezinshereniging als echtgenote van een vreemdeling is overeenkomstig artikel 10 van de Vreemdelingenwet slechts mogelijk zodra ze 21 jaar wordt. Concreet betekent dit dat verzoekster pas ten vroegste op 15 juni 2019 een gezinshereniging met haar partner kan aanvragen. Dit kan men bezwaarlijk een ‘tijdelijke’ scheiding van haar partner en twee uiterst jonge kindjes noemen. Het gezinsleven van verzoekster zal wel degelijk ernstig verstoord worden. Verwerende partij kan niet gevolgd worden wanneer ze stelt dat het gezinsleven niet in die mate wordt verstoord (terwijl het gezin nog drie en half jaar gescheiden zal blijven, en de zeer jonge kinderen de zorg van hun moeder nodig hebben!), dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM. Verwerende partij miskent hier de feiten in het dossier, en kwam op lichtzinnige wijze tot deze conclusie.

Verder vraagt verzoekster zich af wat verwerende partij verstaat onder het indienen van ‘een nieuwe aanvraag in België zodra voldaan is aan de vereisten in de Vreemdelingenwet’. Een aanvraag gezinshereniging op basis van artikel 10 van de Vreemdelingenwet dient immers cfr. artikel 12bis van de Vreemdelingenwet ingediend te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland. Een nieuwe aanvraag in België is cfr. artikel 12bis van de Vreemdelingenwet enkel mogelijk indien er sprake is van buitengewone omstandigheden waardoor men de aanvraag niet kan indienen in het buitenland. Verwerende partij oordeelde echter net in voorliggende procedure dat van deze buitengewone

omstandigheden geen sprake zou zijn? Dit deel van de motivering van de bestreden beslissing lijkt dan ook een holle frase te zijn.

Verwerende partij poneert verder nog dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. Ter volledigheid wenst verzoekende partij op te merken dat de rechtspraak van het EHRM daaromtrent nochtans duidelijk is: artikel 8 EVRM beschermt ook het recht om relaties met andere personen te beginnen en te ontwikkelen, en omhelst eveneens aspecten van een persoon zijn sociale identiteit. Het geheel van de sociale banden tussen een vreemdeling en de gemeenschap waarin hij of zij leeft maakt deel uit van het privéleven in de zin van artikel 8 EVRM (EHRM, 23 juni 2008, Maslow/Oostenrijk, §63).

Dit wordt bevestigd door de rechtspraak van Uw Raad, onder meer in RvV arrest nr. 149 535 van 10 juli 2015:

“Verder blijkt dat de gemachtigde ten aanzien van het recht op eerbiediging van het privéleven van verzoekster in de onontvankelijkheidsbeslissing het volgende stelde: ‘Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.’ Dienaangaande merkt de Raad op dat artikel 8 van het EVRM aspecten behelst van de sociale identiteit van een persoon. Het houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen (EHRM 16 december 1992, nr. 13710/88, Niemietz v. Finland, par. 29; EHRM 29 april 2002, nr. 2346/02, Pretty v. Verenigd Koninkrijk, par. 61). Het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen maakt onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Grote Kamer, nr. 4832/99, Slivenko v. Letland, par. 95-96).”

De stelling van verwerende partij gaat hier compleet in tegen de rechtspraak van het EHRM en Uw Raad.

2.2. Verwerende partij meent dat er voorts geen hinderpalen zijn om het gezinsleven buiten België voort te zetten. Verwerende partij motiveert dit als volgt:

Verwerende partij meent dat er geen onoverkomelijke hinderpalen werden aangevoerd in het verzoekschrift tot humanitaire regularisatie, en het feit dat verzoeksters partner een erkend vluchteling is, zou ook geen onoverkomelijke hinderpaal vormen. Er zou niet met concrete gegevens aangetoond zijn waarom het onmogelijk is het gezinsleven elders verder te zetten. Nochtans had verzoekster het volgende aangevoerd in haar verzoekschrift (zie administratief dossier):

“Het is voor het gezin van verzoekster niet mogelijk om haar te vergezellen naar Servië, om daar de aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen, omdat verzoeksters’ partner en kinderen erkende vluchtelingen zijn uit Servië. (zie stuk 5, 6 en 7)

De heer K. is een erkend vluchteling uit Servië. Een terugkeer naar dit land zal tot gevolg hebben dat zijn leven en fysieke integriteit in gevaar zullen komen. Men kan van een erkend vluchteling onmogelijk verwachten dat hij terugkeert naar het land dat hij ontvluchtte wegens een gegronde vrees voor vervolging.

De heer K. is afkomstig uit Kosovo, dat voorheen tot Servië behoorde, maar sinds 2008 ook door België erkend wordt als een onafhankelijke staat. Men kan echter niet zomaar aannemen dat de heer K. enkel vervolging te vrezen heeft in het gebied dat momenteel de staat Kosovo vormt, en zich daardoor veilig met verzoekster in Servië kan vestigen.

In het dossier van het CGVS van de heer K. bevindt zich het rapport genaamd ‘UNHCR’s Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo’ (stuk 8), waarin het volgende staat te lezen:

“UNHCR recommends that States refrain from forcibly returning ethnic minorities at risk in Kosovo to other areas of Serbia on the basis of the internal flight or relocation alternative, noting that this could lead to a situation of secondary displacement, which would appear to contradict the spirit of the United Nations Security Council Resolution 1244. This applies particularly to Kosovo Roma in the light of their especially vulnerable situation in Serbia. The forced return of minorities at risk would hence not constitute a meaningful alternative to international protection or a durable solution for those displaced.” (eigen onderlijning)

Het CGVS haalde in haar beslissing waarbij de heer K. het vluchtelingestatuuw werd toegekend, expliciet een rapport van UNCHR aan, waaruit blijkt dat Roma uit Kosovo zich niet in Servië kunnen vestigen. Het rapport toont ook aan dat vooral Roma uit Kosovo, zoals verzoeksters’ partner, extra kwetsbaar zijn in Servië.

Men kan dus niet van de heer K. verwachten dat hij zich, tegen het advies van het CGVS en UNHCR in, zelfs voor een korte periode in Servië gaat vestigen. De heer K. ontvluchtte eerder het gebied Kosovo omwille van een gegronde vrees voor vervolging. Het CGVS kende hem het vluchtelingenstatuuw toe, en erkende samen met UNHCR dat het niet verwacht kan worden dat hij zich in Servië zal vestigen.

Volledigheidshalve dient nog opgemerkt te worden dat mijnheer K. voltijds werkt in het kader van artikel 60 §7 van de OCMW-wet (zie stuk 9). Indien mijnheer K. België voor enkele maanden zou moeten verlaten, zal dit tot gevolg hebben dat hij zijn werk zal verliezen.”

Verzoekster voerde wel degelijk uiterst concrete argumenten aan waarom haar partner en kinderen haar niet kunnen vergezellen naar Servië. Verwerende partij gaat op geen enkele moment in op deze valabele argumenten. Dit vormt om te beginnen een duidelijke schending van de motiveringsplicht. Daarnaast werd met deze onzorgvuldige handelwijze de zorgvuldigheidsplicht geschonden.

Verwerende partij slaagde er niet in om tot een redelijke, zorgvuldige en afdoende gemotiveerde beslissing komen, waardoor artikel 8 EVRM en de hierboven vermelde beginselen van behoorlijk bestuur dan ook geschonden werden.

Omwille van alle voorgaande redenen wenst verzoekende partij dan ook de nietigverklaring te bekomen van de aangevochten beslissing.

Het verzoek tot nietigverklaring dient ontvankelijk en gegrond verklaard te worden.”

3.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben en draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

Verzoekster voert dan wel de schending aan van de formele motiveringsplicht, maar brengt geen enkel concreet argument aan waaruit zou kunnen blijken dat niet is voldaan aan de vereisten van deze verplichting. Een schending ervan is dan ook niet aannemelijk gemaakt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

3.2.2. Om tot een beoordeling over te gaan moet vooreerst het wettelijk kader worden geschetst.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van diezelfde wet luidt als volgt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van

deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Uit het voorgaande blijkt dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd. De “*buitengewone omstandigheden*” strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het betreft omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. Een aanvraag, ingediend op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, vereist dus vanwege de overheid een dubbel onderzoek:

1° wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard;

2° wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de verwerende partij over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte, enz. Omstandigheden echter die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198.769).

De bestreden beslissing verklaart de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk. *In casu* is dus de vraag aan de orde of de verwerende partij kon oordelen of verzoekster voldoende aannemelijk heeft gemaakt dat het voor haar onmogelijk, dan wel bijzonder moeilijk is om haar aanvraag te doen vanuit haar land van oorsprong of het land waar zij gemachtigd is te verblijven.

3.2.3. De bestreden beslissing verklaart verzoeksters aanvraag onontvankelijk omdat het gezinsleven met haar partner en hun twee kinderen in België niet aanvaard kan worden als buitengewone omstandigheid.

3.2.4. *In concreto* voert verzoekster aan dat de beoordeling van het aangevoerde gezinsleven in het kader van artikel 8 van het EVRM niet deugdelijk is. Ze voert in essentie aan dat het motief dat de scheiding van haar partner en kinderen slechts een tijdelijke scheiding betreft en de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied met zich meebrengt, geen rekening houdt met alle elementen van de zaak en derhalve onzorgvuldig is.

Met betrekking tot artikel 8 van het EVRM blijkt uit de lezing van de bestreden beslissing dat verzoekster onder meer verwees naar het feit dat zij twee minderjarige kinderen heeft die werden erkend als vluchteling in België. In dit verband merkt de Raad op dat tussen kind en ouder vanaf de geboorte een band bestaat die gelijkstaat met een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het

EVRM en dit enkel en alleen door het feit van de geboorte (EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, *Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk*, par. 30).

Uit de gegevens van de zaak blijkt ook dat ten aanzien van verzoekster, die sedert 2 augustus 2011 in België verblijft, op 5 mei 2015 werd besloten tot de afgifte van een attest van immatriculatie als NBMV, voor een duur van zes maanden, op grond van artikel 61/18 van de vreemdelingenwet en artikel 110*undecies* van het vreemdelingenbesluit.

Verzoekster heeft aldus reeds een tijd in België verbleven. De huidige aanvraag werd ingediend op 8 oktober 2015, vóór het verstrijken van verzoeksters attest van immatriculatie als NBMV.

Bijgevolg wordt verzoeksters situatie beschouwd als een situatie van weigering van een voortgezet verblijf. Hierbij aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is in het privé- en/of familie- en gezinsleven en dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien (legaliteit), ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen (legitimiteit) en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken (proportionaliteit). Staten beschikken over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak aan inmenging. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect van het privé- en/of familie- en gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, *Dalia/Frankrijk*, § 52; EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland* (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, *Sarközi en Mahran/Oostenrijk*, § 62). Dit wordt onderzocht aan de hand van 'fair balance'-toets, waarbij wordt nagegaan of een redelijke afweging werd gemaakt tussen de belangen van het individu en de belangen van de samenleving (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 113; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk* (GK), § 76).

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijk procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Deze procedurele vuistregel is volgens het EHRM tevens van toepassing zowel op situaties waar sprake is van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, *Ciliz/Nederland*, § 66). Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten en schenden artikel 8 van het EVRM wanneer zij falen op zorgvuldige wijze een redelijke belangenafweging te maken (EHRM 28 juni 2011, *Nuñez/Noorwegen*, § 84; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 62).

In voorkomend geval wordt de bestreden beslissing genomen krachtens de vreemdelingenwet, waarvan de bepalingen dienen beschouwd te worden als zijnde maatregelen die, binnen een democratische samenleving, nodig zijn om de toegang en het verblijf van niet-nationale onderdanen op het nationale grondgebied te controleren. De bestreden beslissing kent aldus een wettelijke basis en streeft een legitiem doel na.

De inmenging in het gezins-/privéleven van de verzoekende partij is bijgevolg formeel in overeenstemming met de afwijkende omstandigheden beoogd in voornoemd artikel 8, alinea 2.

Vervolgens moet worden onderzocht of de inmenging noodzakelijk is, met name of de inmenging gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel (EHRM 19 februari 1998, *Dalia/Frankrijk*, § 52; EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland* (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, *Üner/Nederland* (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, *Sarközi en Mahran/Oostenrijk*, § 62).

De bestreden beslissing motiveert met betrekking tot deze belangenafweging het volgende:

“Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoekster zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.”

Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

Bovendien, de loutere omstandigheden dat verzoekster in België in illegaal verblijf een gezinsleven heeft opgebouwd, vormt op zich geen hinderpaal om dit gezinsleven elders verder te zetten. Uit het administratief dossier, noch uit het verzoekschrift blijkt dat er onoverkomelijke hinderpalen worden aangevoerd of vastgesteld kunnen worden voor het leiden van een gezinsleven elders. Het gegeven dat verzoeksters partner een verblijfskaart heeft als erkend vluchteling, vormt op zich geen onoverkomelijke hinderpaal. Verzoekster toont niet met concrete gegevens aan waarom het onmogelijk zou zijn om het gezinsleven elders verder te zetten. Zij blijft eveneens in gebreke om met concrete gegevens te verduidelijken of aannemelijk te maken dat haar partner haar niet zou kunnen begeleiden omwille van onoverkomelijke sociale, culturele of taalgebonden hinderpalen.

Deze beslissing sluit niet uit dat verzoekster een visum aanvraagt met het oog op gezinshereniging in België of een nieuwe aanvraag in België indient zodra voldaan is aan de vereisten van de Vreemdelingenwet. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van verzoekster niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM. Bovendien dienen we op te merken dat verzoekster afkomstig is uit Servië en dat onderdanen van Servië niet visumplichtig zijn. Betrokkene is dus in staat om zich op regelmatige basis bij haar gezin te voegen binnen de wettelijke bepalingen. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Volledigheidshalve houdt huidige beslissing geen verwijderingsmaatregel in waardoor betrokkene dus niet gescheiden wordt van haar gezin."

In de bestreden beslissing wordt aldus in eerste instantie verwezen naar een drietal arresten van de Raad van State, en één arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dit kan evenwel niet beschouwd worden als een belangenafweging in de huidige zaak, nu deze verwijzingen slechts enkele korte zinsneden bevatten die uit deze arresten gelicht werden en los staan van de concrete elementen in de huidige zaak.

Waar *in concreto* echter gemotiveerd wordt dat het illegaal verblijf van verzoekster op zich geen hinderpaal vormt, gaat de bestreden beslissing er aan voorbij dat zij, minstens tijdens de zes maanden gedurende welke zij het statuut van NBMV had, een precair, doch wettig statuut op het grondgebied had. In dit opzicht moet ook worden opgemerkt dat de aanvraag om machtiging tot verblijf werd ingediend op 8 oktober 2015, op een ogenblik dat verzoekster beschikte over het statuut van NBMV. Daarenboven dient het bestuur, ook in een geval van eerste binnenkomst, na te gaan of er op de overheid een positieve verplichting rust in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Vervolgens wordt gemotiveerd dat het feit dat verzoeksters partner werd erkend als vluchteling geen onoverkomelijke hinderpaal vormt en zij het gezinsleven elders kunnen verderzetten. Daargelaten de verwerende partij geheel niet duidelijk maakt in welk land verzoeksters partner, een erkend vluchteling in België, dan wel dient te verblijven, is de bestreden beslissing in strijd met het in artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag uitgedrukte beginsel van non-refoulement, waar wordt gemotiveerd dat er geen hinderpalen zijn om verzoekster te begeleiden naar Servië.

Daarnaast wordt in de bestreden beslissing niet gemotiveerd omtrent verzoeksters kinderen, ondanks het feit dat dit element uitdrukkelijk werd aangevoerd in de aanvraag om machtiging tot verblijf *d.d.* 8 oktober 2015. Beide kinderen werden op 1 juli 2015 door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen erkend als vluchteling. De bestreden beslissing vermeldt dit element weliswaar, doch poneert enkel dat dit geen onoverkomelijke hinderpaal is. Een dergelijk motief is evenwel niet draagkrachtig, vermits niet *a priori* kan worden verondersteld dat een erkend vluchteling zomaar naar zijn land kan terugkeren. De verwerende partij kan geacht worden te weten dat artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag en het beginsel van non-refoulement zich daartegen verzetten.

Het motief dat verzoeksters kinderen en haar partner haar naar Servië kunnen vergezellen is dan ook niet rechtsgeldig en komt te vervallen.

Waar wordt gemotiveerd dat de tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, gaat de verwerende partij eraan voorbij dat verzoekster de moeder is van twee zeer jonge kinderen (geboren in 2013 en 2015) en dat er van kan worden uitgegaan dat er een sterke band van afhankelijkheid is. Op het ogenblik van de bestreden beslissing waren deze kinderen respectievelijk 2 en 0 jaar oud, zodat de Raad niet goed inziet op basis van welke overwegingen wordt besloten dat de scheiding van verzoekster met haar beide zeer jonge kinderen, het gezinsleven niet verstoort. De bestreden beslissing beperkt zich tot de overweging dat er "andere oplossingen" bestaan dan borstvoeding, maar laat na de band tussen de moeder en haar zeer jonge kinderen in rekenschap te brengen. Nergens blijkt dat deze belangen *in concreto* werden afgewogen. De verwerende partij beperkt zich tot een standaardmotivering zonder rekening te houden met de door verzoekster aangevoerde specifieke elementen van deze zaak.

Indien minderjarige kinderen van de vreemdeling betrokken zijn, dan moet het hoger belang van deze kinderen in overweging worden genomen (EHRM 16 december 2014, *Chbihi Loudoudi en a./België*, § 131; zie ook EHRM 10 juli 2014, *Tanda-Muzinga/Frankrijk*, § 67). Het belang van het kind heeft een primordiaal maar daarom nog geen absoluut karakter. Bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, neemt het belang van het kind een bijzondere plaats in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM in. Die bijzondere plaats maakt het evenwel niet onmogelijk om eveneens rekening te houden met andere belangen (GwH 17 oktober 2013, nr. 139/2013, B. 6.2.). Het belang van het kind vormt de eerste overweging in de belangenafweging. Hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, moet hieraan wel een belangrijk gewicht worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 109). Het beginsel van het belang van het kind omvat twee aspecten, met name enerzijds het behouden van eenheid van het gezin en anderzijds het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, *Neulinger en Shuruk v. Zwitserland* (GK), par. 135-136).

Dit klemt des te meer nu verzoekster er terecht op wijst dat indien zij haar gezin dient te verlaten teneinde vanuit Servië een aanvraag om gezinshereniging overeenkomstig artikel 10, §1, 4°, van de vreemdelingenwet in te dienen, zij zal moeten wachten tot 2019, datum wanneer zij 21 jaar wordt. De bestreden beslissing gaat er aldus aan voorbij dat verzoekster dreigt voor jaren gescheiden te worden van haar kinderen. Het motief dat verzoekster, als Servische onderdane, voor korte periodes naar België kan komen, gaat voorbij aan de band die bestaat tussen een moeder en haar jonge kinderen.

Ook waar "volledigheidshalve" wordt gemotiveerd dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt waardoor verzoekster gescheiden wordt van haar gezin, is dit motief niet draagkrachtig. Vooreerst beschikt verzoekster niet over enige verblijfstitel, waardoor het voorzienbaar is dat de verwerende partij spoedig zal overgaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, vermits zij daartoe verplicht is op grond van de in artikel 7, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet. Daarenboven werden deze elementen met betrekking tot het gezinsleven door verzoekster aangevoerd in de aanvraag om machtiging tot verblijf en diende de verwerende partij hieromtrent te motiveren. Dat - voornamelijk - geen bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven, houdt geen motivering in met betrekking tot de in de machtigingsaanvraag aangevoerde elementen met betrekking tot het gezinsleven.

Dat daarbij zou moeten rekening worden gehouden met de "meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag" of het gezinsleven (artikel 74/13) doet aan die vaststelling geen afbreuk, vermits deze elementen nu reeds werden aangevoerd en de verwerende partij haar standpunt daaromtrent reeds heeft gevormd.

De Raad is dan ook van oordeel dat de verwerende partij heeft nagelaten rekening te houden met alle elementen die verzoekster in haar aanvraag aanvoerde, in het bijzonder, verzoeksters verhouding tot haar zeer jonge kinderen die beschikken over de vluchtelingenstatus in België, evenals het feit dat haar partner erkend vluchteling is.

Waar de verwerende partij in de nota met opmerkingen betoogt dat verzoekster een aanvraag tot gezinshereniging zal kunnen indienen "van zodra voldaan is aan de voorwaarden van de Vreemdelingenwet", ziet de Raad niet in op welke wijze hiermee wordt geantwoord op verzoeksters betoog dat zij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing (3 december 2015) nog bijna vier jaar zal moeten wachten alvorens zij een aanvraag tot gezinshereniging overeenkomstig artikel 10 van de vreemdelingenwet in België zal kunnen indienen. De verwijzing naar de "voorwaarden" van de wet stelt verzoekster immers niet vrij van die voorwaarden, in het bijzonder de leeftijdsvoorwaarde.

Gelet op de aanwezigheid van haar zeer jonge kinderen en partner, als erkend vluchteling in België, vermocht verzoekster dit element aan te voeren als buitengewone omstandigheid.

Ook waar in de nota wordt verwezen naar het motief dat verzoekster als Servisch onderdaan niet visumplichtig is, wordt enkel de conclusie verbonden dat zij zich op regelmatige basis bij haar gezin kan voegen binnen de wettelijke bepalingen. Hiermee wordt klaarblijkelijk bedoeld dat verzoekster steeds binnen de termijn van 90 dagen op 180 naar België kan komen (de in artikel 6 van de vreemdelingenwet bepaalde termijn). Daarmee wordt evenwel voorbijgegaan aan het feit dat het hier geen amoureuze relatie of partnerschap betreft, doch wel de band van een moeder met haar zeer jonge kinderen. De overweging dat verzoekster gedurende korte periodes haar kinderen in België zou kunnen ontmoeten, houdt geen rekening met de bijzonder band tussen moeder en kind.

Waar de verwerende partij aanvoert dat zij zich elders, in Albanië of in Bosnië, kan vestigen, vult zij de motivering aan met *post factum* elementen. De verwijzing dat verzoekster in Albanië of in Bosnië zou kunnen leven, kan niet in de bestreden beslissing worden gelezen en houdt aldus een *post factum* motivering in waarmee bij het beoordelen van de bestreden beslissing geen rekening kan worden gehouden.

Het middel is gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatsecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 3 december 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig oktober tweeduizend zeventien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT